

Arrest

nr. 91 959 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 31 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 7 april 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 67 292 van 26 september 2011, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekers dienden een tweede asielaanvraag in op 8 november 2011, die op 27 februari 2012 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde

tot arrest nr. 83 130 van 18 juni 2012, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoekers dienden op 17 juli 2012 een derde asielaanvraag in.

1.4. Op 20 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater) voor elk van de verzoekers. Dit vormen de bestreden beslissingen, die gemotiveerd zijn als volgt:

- beslissing ten aanzien van verzoeker:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. B. (...)

geboren te Kaskelen , op (in) 04.02.1973

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17/07/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 31 augustus 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 8 oktober 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 7 april 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 september 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 8 november 2011 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 november 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 februari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 juni 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 17 juli 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene vier convocaties naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag convocaties naar voren bracht, dat de Belgische asielinstanties desondanks zowel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene als de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de convocaties verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat er bij zijn ouders nog steeds huiszoekingen plaatsvinden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze informatie kennelijk vernam via familie, dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat een neef van hem werd vermoord enkele maanden geleden, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag, dat deze verklaringen loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat de betrokkene geen verband met hem bewijst, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag inging op de dood van enkele familieleden, dat de vorige asielaanvragen van de betrokkene alle negatief werden afgesloten. Overwegende dat de betrokkene een paspoort van zijn moeder en een ticket waarmee ze reisde naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is een paspoort van een vrouw zonder enig verband met de motieven van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort van zijn vrouw naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene de geboorteaktes van vier kinderen geboren in Rusland naar voren brengt waarbij

opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene een geboorteakte van een kind geboren in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980..

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29/06/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 9 (negen) dagen.”

- beslissing ten aanzien van verzoekster en haar kinderen:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten U. A. (...)

geboren te Nazran , op (in) 13.02.1971

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17/07/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 31 augustus 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 8 oktober 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 7 april 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 september 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 8 november 2011 een tweede asielaanvraag indiende en haar dossier op 23 november 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 februari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 juni 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 17 juli 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene vier convocaties naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag convocaties naar voren bracht, dat de Belgische asielinstanties desondanks zowel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene als de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de convocaties verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat er bij haar schoonmoeder nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze informatie kennelijk vernam via familie, dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een paspoort van haar schoonmoeder naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is een paspoort van een vrouw zonder enig verband met de motieven van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort van haar man naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar

vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene de geboorteaktes van vier kinderen geboren in Rusland naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de betrokkene een geboorteakte van een kind geboren in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de gezondheidstoestand van haar man waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29/06/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 9 (negen) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 9 (negen) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers beroepen zich in een enig middel op de “schending van art. 51/8, 1^e lid, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd).”

Verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

“Verzoekers hebben vier nieuwe stukken voorgelegd, die van groot belang zijn wat hun asielrelaas betreft ; daarnaast hebben zij de briefomslag voorgelegd, waarin deze convocaties hen toegestuurd werden.

Het betreft convocaties dd. 9 april 2012, 25 mei 2012, 7 juni 2012 en 20 juni 2012. Het gaat om belangrijke, nieuwe stukken.

M.b.t. deze nieuwe stukken stellen de bestreden beslissingen :

‘ Overwegende dat de betrokkene vier convocaties naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling convocaties naar voren bracht, dat de Belgische asielinstanties desondanks zowel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene als de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de convocaties verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. ’

De D.V.Z. kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag (R.v.St. nr. 113.002, 27 november 2002). Art. 51/8 Vreemdelingenwet laat de D.V.Z. niet toe de aangebrachte stukken aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - m.a.w. een onderzoek ten gronde - te onderwerpen ; desondanks kan de D.V.Z. de bewijskracht van de aangebrachte stukken prima facie beoordelen. Dit houdt in dat, als de D.V.Z. overgaat tot een beslissing van niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag, deze beslissing bijgevolg gesteund moet zijn op een prima facie beoordeling waaruit kan afgeleid worden dat het om stukken gaat die manifest irrelevant zijn.

Een prima facie beoordeling van convocaties laat niet toe te besluiten dat het zou gaan om stukken die manifest irrelevant zijn. Convocaties zijn belangrijke stukken die steeds op hun waarachtigheid dienen onderzocht te worden.

Bijgevolg kan de D.V.Z., na een prima facie beoordeling van de convocaties, niet stellen dat het zou gaan om stukken die manifest irrelevant zijn in het kader van de asielaanvraag, enkel en alleen omdat verzoekers tijdens de behandeling van hun vorige asielaanvraag andere convocaties naar voren gebracht hebben.

De Raad van State oordeelde indertijd dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996). Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven uitmaakt, zodat in een dergelijk geval de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan weerhouden worden (R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001). De nieuwe stukken die in huidige procedure voorgelegd worden, dateren van 9 april 2012, 25 mei 2012, 7 juni 2012 en 20 juni 2012, zodat het gaat om nieuwe bewijzen. Deze nieuwe stukken bewijzen de moeilijkheden die verzoekers indertijd ondervonden en die hen noodzaakten hun land van herkomst te ontvluchten, m.a.w. ze hebben betrekking op een vroegere situatie. De convocaties dd. 9 april 2012, 25 mei 2012, 7 juni 2012 en 20 juni 2012, dienen dan ook als een nieuw gegeven beschouwd te worden.

Er is een duidelijke schending van art. 51/8, 1e lid, van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.3. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen legden verzoekers te ondersteuning van hun derde asielaanvraag onder meer “vier convocaties” neer. De bestreden beslissingen maken daaromtrent de volgende beoordeling: *“Overwegende dat de betrokkene vier convocaties naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag convocaties naar voren bracht, dat de Belgische asielinstanties desondanks zowel de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene als de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de convocaties verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben.”*

2.5. Verzoekers preciseren in hun verzoekschrift dat de convocaties dateren van “9 april 2012, 25 mei 2012, 7 juni 2012 en 20 juni 2012, zodat het gaat om nieuwe bewijzen”. Verzoekers betwisten de

vaststellingen in de bestreden beslissingen niet *“dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de convocaties verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben”*. Blijkens het in punt 1.2. aangehaalde arrest van de Raad van 18 juni 2012 greep de terechtzitting plaats op 14 juni 2012. Verzoekers hadden dus de mogelijkheid om de convocaties van *“9 april 2012, 25 mei 2012, 7 juni 2012”* aan te brengen tijdens de behandeling van de tweede asielaanvraag. Deze stukken hebben derhalve geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, zoals artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet het vereist. Verder dient de Raad op te merken dat verzoekers zowel voor wat betreft de drie voormelde convocaties als voor wat betreft de vierde convocatie van 20 juni 2012, in hun verzoekschrift stellen dat *“Deze nieuwe stukken [...] de moeilijkheden [bewijzen] die verzoekers indertijd ondervonden en die hen noodzaakten hun land van herkomst te ontvluchten, m.a.w. ze hebben betrekking op een vroegere situatie.”* Verzoekers geven dus zelf aan in hun verzoekschrift dat al de overgemaakte convocaties betrekking hebben op een vroegere situatie. Het betreft dus samengevat stukken aangaande een situatie die reeds vroeger, tijdens vorige asielaanvragen werd beoordeeld. Dit zijn derhalve geen stukken die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De overige overwegingen van de bestreden beslissingen laten verzoekers ongemoeid zodat ze overeind blijven. Verzoekers kunnen met hun kritiek dan ook niet de eindconclusie in de bestreden beslissingen onderuit halen dat *“de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem/haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA